

Ilvy Njiokiktjienová: Horečka pandemické noci. Poslechněte si, jak autorka fotografii popisuje.

V popředí této fotografie stojí dva muži. Muž vpravo má plnovous nabarvený třpytivou modrou barvou. Na jeho obličejích můžeme nahmatat ornamenty kolem očí, má na sobě zlatou a černou vzorovanou bundu, jejíž strukturu můžeme rovněž cítit, a plastové parohy na hlavě, které vystupují z reliéfu. Druhý muž, nalevo, drží v pravé ruce drink a na hlavě má třpytivá králičí ouška, jejichž struktura vystupuje z obrazu. Na slunečních brýlích, které mu zakrývají oči a které jsou zvýrazněné v reliéfu, se nachází duha, která se mu klene přes čelo. Jeho paže jsou pokryty tetováním a na pravém zápěstí má zlaté třpytivé náramky. Na obraze můžeme nahmatat skleničkou, kterou drží v ruce. Oba stojí v obytném prostoru svého hausbótu v nizozemském Utrechtu a nedostatek světla ze světlíku nad nimi naznačuje, že je noc.

Snímek pořízený v dubnu 2020 jsem pojmenovala „Horečka pandemické noci“ a věřím, že ukazuje přizpůsobivost a sílu lidského ducha uprostřed jednoho z nejtemnějších časů v naší historii. Nizozemsko bylo právě uprostřed první vlny pandemie koronaviru a od března 2020 byly zavedeny přísné pokyny společenského odstupu.

Tento snímek jsem pořídila při práci pro New York Times. Dokumentovala jsem různé způsoby, jakými lidé trávili sobotní večery, zatímco pandemie nás všechny kvůli šíření viru donutila zůstat doma. Začala jsem večerem 11. dubna 2020, kdy jsem fotografovala studenty, kteří pořádali večírky, zatímco byli zamčení ve svých ubytovnách. Později jsem navštívila tento pár na jejich krásném hausbótu a zachytila těsně po půlnoci tento kouzelný okamžik fotoaparátem Canon EOS 5D Mark IV. Jmenují se Ivo Verburg a Pepijn Zwanenberg a oba jsou padesátníci.

Pro mě to není jen fotografie večírku. Protože ukazuje jak vytrvalost, tak přizpůsobivost lidských bytostí tváří v tvář takové nepřízni. Ukazuje, jak byly prosazovány nové nápady, jak nám naše kreativita a technologie pomohly změnit způsob, jakým pracujeme, jak se setkáváme, vzájemně komunikujeme a dokonce pořádáme večírky. Ani globální pandemie, kterou zažijete jednou za život, nemohla zabránit lidem v tom, aby se bavili. Pro tuto fotografii mám slabost i proto, že ve mně vyvolává nostalgii. Vyrůstala jsem na hausbótu velmi podobném tomu Ivovu a Pepijnovu, kde musíte sejít dolů pár schodů do „útrobu“ lodi. Kromě toho, že tato fotografie ukazuje lidského ducha během pandemie, byla bych ráda, kdyby tato fotografie inspirovala lidi i jiným způsobem. Bylo zábavné vidět, jak si užívají radostnou sobotní noc a zároveň dodržují pravidla společenského odstupu.

Doufám, že vztah Iva a Pepijna – jak blízcí si jsou, jak moc se baví a jak se vzájemně milují – povzbudí komunitu LGBTQI v zemích, kde přijetí takových vztahů není samozřejmostí.